ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **TJ Sokol Dolní Beřkovice**, se sídlem Nádražní 263, Dolní Beřkovice, zastoupeného JUDr. Vladimírem Hlinčíkem, advokátem se sídlem Ženíškova 2124/8, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2009, č.j. 040571/2009/KÚSK, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2010, č. j. 10 Ca 305/2009 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 7. 7. 2009, č.j. 040571/2009/KÚSK. Městský soud v Praze vycházel při svém rozhodování z následujícího skutkového stavu:

Podáním ze dne 21. 3. 2008 stěžovatel požádal Obecní úřad Dolní Beřkovice o povolení pokácení břízy u kiosku na hřišti. Mezi účastníky není sporu o tom, že o této žádosti nebylo ze strany Obecního úřadu Dolní Beřkovice nijak rozhodnuto.

Dne 6. 8. 2008 obdržel prvoinstanční správní orgán Městský úřad Mělník podnět starostky obce Dolní Beřkovice ve věci nepovoleného kácení. Poukázala na podanou žádost stěžovatele o povolení ke kácení břízy s tím, že písemné vyjádření k této žádosti nebylo vydáno. Dále uvedla, že po návratu z dovolené dne 4. 8. 2008 zjistila, že na místě břízy je již jen pařez.

Dne 12. 8. 2008 provedl prvoinstanční orgán místní ohledání v areálu TJ Sokol Dolní Beřkovice. Podle záznamu z místního ohledání nebyl v areálu zastižen žádný oprávněný zástupce ani správce TJ, pracovníci správního orgánu proto požádali o účast při šetření pracovnici Obecního úřadu Dolní Beřkovice. Areál TJ Sokol byl otevřený a volně přístupný veřejnosti. Na místě byl zjištěn pařez po pokácené bříze bílé (Betula pendula) o průměru 44, 5 cm měřeného ve výšce cca 0,5 m nad zemí.

V rámci řízení o správním deliktu stěžovatel při ústním jednání uvedl, že žádost (o povolení zastřešení tanečního parketu) podal v březnu i s žádostí o pokácení břízy s ohledem na zastřešení a nebezpečnost, kterou vytvářela u kiosku. V červenci byl dán písemný souhlas obce se stavbou zastřešení tanečního parketu, žádné písemné stanovisko ohledně pokácení stromu obecní úřad nevydal. Ve svém podání ze dne 22. 9. 2008 stěžovatel sdělil, že v lednu 2008 byl zadán projekt k zastřešení tanečního parketu, ze strany zastupitelstva obce nebyla vznesena žádná námitka. V měsíci červnu byl dán projekt místostarostovi a starostce k vyjádření ke stavbě, podle písemného vyjádření obce předaného v červenci Obecnímu úřadu Dolní Beřkovice nebylo ke stavbě žádných námitek. Stěžovatel uvedl, že tímto považoval celou záležitost za vyřízenou. V závěru podání požádal, aby celá záležitost byla zastavena, neboť postupoval podle předpisů a právních norem.

Rozhodnutím Městského úřadu Mělník ze dne 22. 1. 2009, č.j. 67/ZP/09/DIMA, byla stěžovateli podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, uložena pokuta ve výši 5000 Kč za správní delikt, kterého se měl dopustit tím, že porušil § 8 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., tedy že bez povolení pokácel dřevinu rostoucí mimo les (1 ks břízy bílé, Betula pendula) na pozemku parc. č. 554/2 v k.ú. Dolní Beřkovice ve druhé polovině měsíce července roku 2008.V odůvodnění správní orgán uvedl, že stěžovatel sice podal žádost o povolení ke kácení předmětné břízy, avšak nevyčkal rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Beřkovice a strom bez povolení pokácel. Skutečnost, že správní orgán nevydal rozhodnutí o žádosti v zákonné lhůtě, neznamená její povolení. Odvolání podané proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalovaný zamítl.

Stěžovatel v podané žalobě namítl, že nebylo spolehlivě prokázáno, že je za správní delikt zodpovědný. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že stěžovatel v prvoinstančním správním řízení nezpochybňoval skutečnost, že to byl právě on, kdo předmětný strom pokácel. Se stěžovatelem lze jistě souhlasit v tom, že tato skutečnost sama o sobě nepostačuje k závěru, že právě on je osobou za spáchání správního deliktu zodpovědnou. Rovněž s ním lze souhlasit v tom, že v průběhu správního řízení neučinil výslovné prohlášení, že předmětný strom pokácel. Městský soud v Praze zde však nesprávný postup správních orgánů neshledal. Stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl skutečnosti, jimiž se snažil zpochybnit závěr správního orgánu prvého stupně o tom, se jednalo o

nepovolené pokácení stromu. Výslovně připustil, že záměr pokácet předmětný strom měl, a vyjádřil přesvědčení, že byl oprávněn k jeho pokácení. Správní orgány, potažmo správní soud, musí vycházet z předpokladu určité racionality chování účastníků řízení. Pokud by stěžovatel skutečně nebyl za pokácení předmětného stromu odpovědný, lze rozumně očekávat, že by již při svém prvním vyjádření ve věci tuto skutečnost uvedl. Postrádalo by rozumného smyslu, aby správnímu orgánu I. stupně osvětloval, z jakých důvodů se domnívá, že byl k pokácení předmětného stromu oprávněn. Za tohoto stavu věci nelze správnímu orgánu důvodně vytýkat, že nezjišťoval, která konkrétní osoba strom fyzicky pokácela a případně kdo jí k tomu dal pokyn. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, správní orgán zjišťuje stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V daném případě bylo jednoznačně zjištěno, že předmětný strom byl pokácen na pozemku stěžovatele, který úmysl pokácet tento strom v krátké době předtím výslovně projevil. Jestliže stěžovatel sám odpovědnost za pokácení stromu nepopřel, neexistovaly důvodné pochybnosti o tom, která osoba je za pokácení předmětného stromu odpovědná. K odvolací námitce stěžovatele, že správní orgán nemá žádný důkaz o tom, že by statutární orgán stěžovatele dal pokyn k pokácení břízy, žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že není podstatné, kdo dal k pokácení břízy pokyn a že je ze spisového materiálu patrné, že ji zlikvidoval stěžovatel. Městský soud v Praze hodnotil posouzení této námitky jako ne zcela přiléhavé, nicméně vzal v úvahu § 82 odst. 4 správního řádu. Jestliže stěžovatel teprve v odvolání zpochybnil závěr správního orgánu, že je za pokácení stromu odpovědný, jednalo se o zcela nové tvrzení, které mohl nepochybně uplatnit dříve. Žalovaný se proto touto odvolací námitkou neměl vůbec zabývat.

Městský soud v Praze dále přisvědčil námitce stěžovatele, že postup správního orgánu při provádění místního šetření dne 12. 8. 2008 nebyl v souladu se zákonem. Zástupce stěžovatele měl být o místním šetření předem uvědomen a měl být k němu přizván. Tato vada však nemohla být důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Stěžovatel totiž v průběhu správního řízení ani v žalobě neuvedl, jaký měla nebo mohla mít tato vada řízení dopad na jeho procesní práva nebo jaký mohla mít vliv na výsledek správního řízení. Při místním šetření učinil správní orgán I. stupně toliko ten závěr, že na pozemku stěžovatele byla pokácena bříza, což byla skutečnost v celém průběhu řízení nepochybná, a dále že se podle rozměrů pařezu jednalo o dřevinu, k jejímuž pokácení bylo zapotřebí povolení podle § 8 zákona č. 114/1992 Sb. Je tedy zřejmé, že konečný výsledek správního řízení by nijak neovlivnilo, pokud by správní orgány z protokolu o provedeném místním šetření při svém rozhodování nevycházely. Na základě uvedeného Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

Podanou kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek Městského soudu v Praze z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítl, že místní šetření bylo uskutečněno bez jeho vyrozumění a přítomnosti, tento důkaz tak nebyl proveden zákonným způsobem. Stěžovatel se přitom na rozdíl od Městského soudu v Praze domnívá, že provedené místní šetření mělo v projednávaném případě zásadní význam. Nesouhlasil se závěrem soudu, že by výsledek správního řízení nikterak neovlivnilo, pokud by správní orgány z protokolu o provedeném místním šetření při svém rozhodování nevycházely. Místní šetření totiž bylo jediným provedeným důkazem správního orgánu o tom, že se správní delikt stal. Práva stěžovatele byla zkrácena již samotnou skutečností, že mu nebyla umožněna účast při tomto úkonu prováděném na jeho pozemku, a tím

případná kontrola postupu správního orgánu. Z uvedeného důvodu není podstatný obsah tohoto úkonu, ale skutečnost, zda byl proveden v souladu s zákonem. Vzhledem k tomu, že místní šetření bylo provedeno v rozporu s právním předpisy a přitom bylo jediným důkazem správního řízení, mělo být napadené rozhodnutí žalovaného zrušeno. Rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 38/2004, na které stěžovatel v této souvislosti odkázal, se přitom týkalo postupu totožných správních orgánů jako v této věci.

Stěžovatel dále namítl, že nebylo spolehlivě prokázáno, že se správního deliktu dopustil. Nesouhlasil s argumentací Městského soudu v Praze, že v průběhu správního řízení výslovně připustil, že měl záměr pokácet předmětný strom a vyjádřil přesvědčení, že byl k jeho pokácení oprávněn. Stěžovatel uvedl, že z jeho vyjádření podaného při ústním jednání dne 15. 9. 2008 nic takového nevyplývá, protokol z ústního jednání je zpracován nedbale. Soud opakovaně opřel svůj závěr o odpovědnosti stěžovatele za správní delikt o to, že stěžovatel svou odpovědnost nepopřel. Stěžovatel poukázal na to, že nic nebránilo správnímu orgánu, aby při ústním jednání položil otázku, zda stěžovatel strom pokácel. Tuto skutečnost nelze vykládat k tíži stěžovatele. Podle Městského soudu v Praze bylo možné rozumně očekávat, že pokud by stěžovatel nebyl za pokácení stromu odpovědný, byl by tuto skutečnost již při prvním vyjádření ve věci uvedl. Stěžovatel má naopak za to, že pokud účastník řízení nevyužije svého práva navrhovat důkazy, činit jiné návrhy a vyjadřovat svá stanoviska, není možné jen z důvodu racionality z takového jednání dovozovat, zda se účastník řízení správního deliktu dopustil či nikoli. Stěžovatel dále uvedl, že závěry soudu, že v průběhu prvoinstančního řízení zpochybňoval toliko závěry o tom, že pokácení stromu nebylo povoleno, a že teprve v odvolání zpochybnil to, že je za pokácení stromu odpovědný, nemají oporu ve spisu. Stěžovatel nesouhlasil rovněž s argumentací soudu ohledně aplikace § 82 odst. 4 správního řádu, neboť nepřichází v úvahu, aby odvolací orgán nepřihlédl ke skutečnostem a důkazům, které mohl účastník uplatnit dříve, jež však mají vliv na zákonnost rozhodnutí. Vydání rozhodnutí, které se neopírá o žádné nebo nedostatečné důkazy, mezi tyto skutečnosti jistě patří. Stěžovatel má navíc za to, že žádné nové skutečnosti ani návrh na provedení nových důkazů neuváděl.

Stěžovatel namítl, že napadené rozhodnutí žalovaného neobsahuje dostatek důvodů a soud je měl podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. zrušit. Stěžovatel namítl i nepřezkoumatelnost rozsudku Městského soudu v Praze spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozsudku. Řada závěrů soudu nemá oporu ve spisech. Soud svůj závěr o tom, že bylo spolehlivě zjištěno, že se správního deliktu dopustil stěžovatel, opřel o neustále opakovaná tvrzení, že stěžovatel výslovně neprohlásil, že se správního orgánu nedopustil, přestože soud nejprve tvrdil, že by tato skutečnost sama o sobě k takovému závěru nestačila. Rozhodnutí soudu se neopírá o jediný relevantní důkaz, protokol o místním šetření byl pořízen nezákonným způsobem. Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že trvá na všech svých písemných vyjádřeních k žalobě. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze z hlediska uplatněných stížních bodů, jakož i ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s., a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí rozsudku Městského soudu v Praze pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu lze za nesrozumitelné obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS.). Na podkladě uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že námitka nepřezkoumatelnosti není opodstatněná. V napadeném rozsudku nebyly zjištěny žádné výše uvedené vady nesrozumitelného rozsudku. Co se týče požadavku na odůvodnění rozhodnutí, Městský soud v Praze náležitě objasnil, na základě jakých důvodů považoval za dostatečně prokázané, že se stěžovatel předmětného správního deliktu dopustil. Dále podrobně vysvětlil, proč podle jeho názoru nemohla být vada správního řízení spočívající v tom, že stěžovatel nebyl o konání místního šetření dne 12. 8. 2008 předem uvědomen, důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že nedostatkem důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. trpělo rozhodnutí žalovaného. Žalovaný se zabýval veškerými odvolacími námitkami, dostatečně odůvodnil svůj závěr, že předmětný strom pokácel stěžovatel.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval námitkou stěžovatele, že žalovaný při svém rozhodnutí nevycházel z náležitě zjištěného skutkového stavu, resp. že ve správním řízení nebylo spolehlivě prokázáno, že se správního deliktu dopustil stěžovatel.

Jak již zdůraznil Městský soud v Praze, správnímu orgánu byl znám záměr stěžovatele předmětný strom pokácet. O žádosti stěžovatele o povolení pokácení stromu ze dne 21. 3. 2008 přitom nebylo rozhodnuto ani po kladném vyjádření obce v řízení o vydání stavebního povolení k zastřešení tanečního parketu v červenci 2008. Z vyjádření stěžovatele v rámci ústního jednání i v podání ze dne 22. 9. 2008 je zřejmé, že stěžovatel nenamítal, že by předmětnou dřevinu nepokácel. Naopak lze na základě podání stěžovatele ze dne 22. 9. 2008 (konkrétně jeho sdělení, že na základě vyjádření obce, že ke stavbě není žádných námitek, považoval celou záležitost za vyřízenou, a dále jeho žádosti v závěru podání, aby celá záležitost byla zastavena, neboť postupoval podle předpisů a právních norem) přisvědčit Městskému soudu v Praze, že zde stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že byl k pokácení stromu oprávněn.

Ve svém odvolání podaném proti prvoinstančnímu rozhodnutí pak stěžovatel popsal předkládání projektu stavby zastřešení tanečního parketu. Poukázal na to, že k žádosti o pokácení břízy, která bránila výstavbě zastřešení, žádné písemné stanovisko neobdržel. V závěru odvolání namítl, že správní orgán vůbec nezjistil, kdo za TJ Sokol dal pokyn k pokácení břízy, nemá žádný důkaz, že by takový pokyn dal statutární orgán TJ

Sokol. Stěžovatel tedy ani zde nikterak nezpochybnil svoji odpovědnost za spáchání deliktu, nenamítl, že nebyl dostatečně podložen závěr, že strom pokácel, ale pouze to, že nebylo objasněno, která osoba za stěžovatele dala pokyn k pokácení stromu. Nejvyšší správní soud se tak ztotožnil se závěrem Městského soudu v Praze i žalovaného, že na základě tvrzení stěžovatele v rámci správního řízení bylo bez důvodných pochybností zjištěno, že se protiprávního jednání dopustil.

Nejvyšší správní soud se neztotožnil s argumentací Městského soudu v Praze ohledně aplikace § 82 odst. 4 správního řádu, neboť námitka stěžovatele, že správní orgán nezjišťoval, kdo konkrétně dal pokyn k pokácení stromu, směřovala k otázce posouzení odpovědnosti stěžovatele jako právnické osoby, nejednalo se o uplatnění nových důkazů či skutečností. Žalovaný proto podle názoru Nejvyššího správního soudu postupoval správně, pokud se touto námitkou stěžovatele zabýval. Nejvyšší správní soud pak přisvědčil závěru žalovaného, že není podstatné, kdo dal k pokácení břízy pokyn. Pokud byl na základě zjištěného skutkového stavu podložen závěr o odpovědnosti stěžovatele za pokácení dřeviny, není nutné zjišťovat, která konkrétní osoba se jménem stěžovatele předmětného jednání dopustila.

Nejvyšší správní soud přisvědčil námitce stěžovatele, že správní orgán pochybil, jestliže mu neumožnil účast u místního ohledání. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 15. 9. 2005, č. j. 5 As 38/2004 - 74, publ. pod č. 745/2006 Sb. NSS, na který stěžovatel poukázal, je povinností správního orgánu o takovém úkonu vlastníka pozemku uvědomit. Z § 62 zákona č. 114/1992 Sb. ostatně předpoklad účasti dotčené osoby, popř. jiné oprávněné osoby, přímo vyplývá, je-li realizace práva vstupu na pozemek vázána na povinnost prokázat se služebním průkazem; a contrario osoby, které se služebním průkazem neprokáží, nemají právo vstupu na pozemek. Není potom zřejmé, komu by totožnost pracovník prokazoval, nebylo-li by na místě žádné osoby s právem součinnosti. Uvedené ustanovení je zákonným průlomem do ústavní zásady nedotknutelnosti vlastnictví; upravuje pouze oprávnění a jeho rozsah pracovníka správního orgánu vstupovat na cizí pozemek. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku dále poukázal na § 38 zákona č. 71/1967 Sb., které je nutno aplikovat vždy, je-li vedeno správní řízení. Stejně tak není dotčeno § 3 odst. 1 a 2, resp. § 4 odst. 1 cit. zákona. V nyní projednávané věci je třeba vycházet z § 54 odst. 1 správního řádu z roku 2004 upravujícího provedení důkazu ohledáním, podle něhož vlastník nebo uživatel věci nebo ten, kdo má věc u sebe, je povinen předložit ji správnímu orgánu nebo strpět ohledání věci na místě. Správní orgán o tom vydá usnesení, jež se oznamuje pouze osobě uvedené ve větě první. Podle odstavce 3 o ohledání na místě správní orgán vyrozumí též toho, kdo je oprávněn s předmětem ohledání nakládat, nejedná-li se o osobu, které se usnesení oznamuje podle odstavce 1. I z citovaného ustanovení správního řádu tak vyplývá povinnost správního orgánu uvědomit uvedené osoby o provedení ohledání. Na právo těchto osob na oznámení ohledání či vyrozumění o jeho konání a tedy na jejich právo účastnit se provádění tohoto důkazu nemůže mít vliv skutečnost, že místo ohledání je volně přístupné veřejnosti.

Nejvyšší správní soud se však dále zabýval otázkou, zda uvedené pochybení správního orgánu mohlo způsobit takovou vadu rozhodnutí správních orgánů, že by je bylo nutno považovat za nezákonná. Ze správního spisu vyplývá, že při místním ohledání dne 12. 8. 2008 správní orgán pouze ověřil informaci, že předmětný strom byl pokácen a provedl měření pařezu, jehož správnost potvrzuje přiložená fotodokumentace. Zjištěné

rozměry pařezu ani skutečnost, že strom byl pokácen, stěžovatel nezpochybnil. Nejvyšší správní soud dodává, že stěžovatel nenamítl, že se jednalo o dřevinu takové velikostí, popřípadě jiné charakteristiky, že by povolení ke kácení nebylo třeba. Na základě uvedeného Nejvyšší správní soud uzavřel, že v projednávaném případě neúčast stěžovatele při místním ohledání nemohla nikterak ovlivnit ohledání a měření pařezu, resp. vůbec celý průběh tohoto úkonu. Není proto podložen závěr, že by uvedené procesní pochybení mohlo mít vliv na skutkové závěry správních orgánů a na zákonnost správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud dodává, že v projednávané věci není relevantní, že totéž pochybení bylo týmž správním orgánům již dříve vytčeno v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud konečně vzhledem k argumentaci stěžovatele poznamenává, že místní ohledání nebylo jediným důkazem provedeným ve správním řízení, správní orgány obou stupňů totiž při posouzení odpovědnosti stěžovatele za správní delikt vycházely především z jeho vyjádření při ústním jednání a z jeho podání ze dne 22. 9. 2008.

Nejvyšší správní soud uzavřel, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze netrpí nezákonností z důvodů tvrzených stěžovatelem podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., z úřední povinnosti pak nebyly zjištěny ani vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2011

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu